

Sygn. akt IV CSK 440/20

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. K. i B. K.
przeciwko L. T.
o zapłatę,
oraz z powództwa wzajemnego L. T.
przeciwko M. K. i B. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów - pozwanych wzajemnych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżących solidarnie kwotę 2700 (dwa tysiące
siedemset) złotych na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego)
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów M. K. i B. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 listopada 2019 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

W odniesieniu do tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na występowanie w niniejszej sprawie zagadnienia prawnego,

niemniej jednak nie skonkretyzowali jednoznacznie przepisów prawa, z którymi to zagadnienie miałyby się wiązać, nie sformułowali takiego problemu prawnego, ani nie przedstawili argumentacji, z której miałyby wynikać możliwość odmiennej oceny zagadnienia prawnego. Skarżący, łącząc obydwie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawiązali wprowadzić do art. 493 § 1 k.c. w związku z art. 494 § 1 zdanie 2 k.c., a także do art. 207 § 7 k.p.c. w związku z art. 166 k.p.c. w związku z art. 162 k.p.c., przedstawiając jednostronne twierdzenia co do naruszenia wyrażonych w tych przepisach norm prawnych, ale nie sposób stwierdzić, z którymi z tych przepisów miałyby być związane istotne zagadnienie prawne. Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, obydwa nie publ.). Tym samym przesłanka ta pozostała niewykazana.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżących, orzeczenie Sądu Apelacyjnego jest dotknięte naruszeniem norm z art. 493 § 1 k.c. w związku z art. 494 § 1 zdanie 2 k.c., a także art. 207 § 7 k.p.c. w związku z art. 166 k.p.c. w związku z art. 162 k.p.c. W przypadku tej przesłanki skarżący przedstawili już wywód, przy pomocy którego starali się wykazać jej wystąpienie, ale wywód ten nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, skutkującego oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji. W okolicznościach niniejszej sprawy niedokonanie zwrotu złożonej po upływie określonego terminu odpowiedzi na pozew nie wpływa na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, ponieważ już same dowody zaoferowane przez skarżących

nie pozwalają na uznanie ich stanowiska za zasadne. Treść zawartych umów o świadczenie usług prawniczych i wykładnia oświadczeń woli zawartych w tych umowach nie budzi wątpliwości i wyraźnie sprzeczna jest z twierdzeniami skarżących co do charakteru umów w postaci starannego działania, a nie rezultatu, co rzutuje na prawidłowość oceny braku niemożliwości świadczenia i w konsekwencji niedopuszczalność odstąpienia.

Skarżący w zakresie zarzutu naruszenia norm z art. 493 § 1 k.c. w związku z art. 494 § 1 zdanie 2 k.c. odwołali się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, należy zatem przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 613/14, www.sn.pl). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie SN z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I UK 65/14, www.sn.pl, zob. także m. in.: postanowienia SN z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt III PK 6/15, www.sn.pl, z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 262/13, nie publ., z dnia 27 maja 2010 r., sygn. akt II UK 274/09, www.sn.pl, z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 207/07, nie publ., z dnia 12 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 160/07, www.sn.pl).

Ubocznie, wobec zarzutu dotyczącego art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę dowodów, należy również zauważyć, że ustawodawca wyraźnie uregulował w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie

nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, zaś podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.